

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **I. K.**, zast. JUDr. Vladimírem Peškem, advokátem, se sídlem Šustova 902/II, Třeboň, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního Stadionu 1952/2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. 12. 2021, č. j. 64 A 4/2021-51,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 7. 12. 2021, č. j. 64 A 4/2021-51, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 8. 2021, č. j. KUJCK 85733/2021, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci náhradu nákladů soudních řízení ve výši 19 200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Vladimíra Peška, se sídlem Šustova 902/II, Třeboň.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 8. 2021, č. j. KUJCK 85733/2021, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Třeboň ze dne 25. 6. 2021, č. j. PŘ 135/2019, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti majetku podle § 8 odst. 1 písm. b) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se dopustil tím, že v době od 30. 8. 2019 do 30. 10. 2019 neoprávněně a bez povolení úmyslně nejméně ve 40 zadokumentovaných případech vstupoval na cizí pozemek, kde se volně pohyboval a manipuloval s věcmi zde uloženými, vždy po překonání překážky oplocení (otevření branky) a také po odsunutí plotového pole, a to i přes skutečnost, že byl majitelem pozemku, panem F. Z., opakovaně písemně i ústně upozorňován na skutečnost, že neoprávněně vstupuje na cizí oplocený pozemek, a žádán, aby svého jednání zanechal, a přes skutečnost, že již nejméně dne 19. 6. 2019 byl

písemně upozorněn generálním pověřencem předchozího vlastníka (společnost REPROGEN, a. s.), panem Ing. M. V., že na pozemek p. č. X v k. ú. T., včetně kolny zde stojící, vstupuje neoprávněně. Pozemek včetně kolny byl do doby jeho prodeje pronajatý panu F. Z. a nejméně ode dne 5. 9. 2019 žalobce věděl ze zápisu v katastru nemovitostí, že uvedený pozemek je ode dne 30. 8. 2019 ve výlučném vlastnictví pana F. Z. Jelikož ke škodě na majetku ani k újmě na zdraví nedošlo, dospěl správní orgán prvního stupně k závěru, že svým jednáním žalobce úmyslně neoprávněně užíval cizí majetek, za což mu byl uložen správní trest pokuty ve výši 2500 Kč a uložena povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1000 Kč.

[2] **Krajský soud** žalobu jako nedůvodnou zamítl s tím, že výlučné vlastnické právo pana F. Z. k pozemku p. č. X v k. ú. T. má na základě správního spisu za prokázané. Neznalost skutečností zapsaných ve veřejném rejstříku – katastru nemovitostí – žalobce dle krajského soudu neomlouvá; sám žalobce si ostatně uvědomoval, že vstupuje na cizí pozemek. Žalobcem namítané údajně opomenuté důkazy dle krajského soudu nejsou způsobilé vyvrátit závěry správních orgánů. Žalovaný otázku vlastnictví předmětného pozemku ve svém rozhodnutí dostatečně objasnil se závěrem, že v rozhodné době byla stavba č. p. X v obci T. v podílovém vlastnictví žalobce, jeho ženy a pana F. Z., avšak pozemek p. č. X byl ve výlučném vlastnictví posledně uvedeného, pročez mu mj. svědčilo právo vyloučit ostatní osoby z užívání jím vlastněné nemovité věci, o což se také neúspěšně pokusil. Vzhledem k vyjasnění otázky vlastnictví rovněž nebylo nutné se zabývat dopisem právního zástupce žalobce vůči vlastníku pozemku, kterým se žalobce domáhal vstupu na předmětný pozemek, jelikož by k tomu byl potřeba jeho souhlas. Vlastník s tím zcela zřejmě nesouhlasil, uvedl to na vstupní brance na pozemek a žalobci to sdělil i dopisem, pročez žalobce úmyslným neoprávněným užíváním cizího pozemku naplnil skutkovou podstatu přestupku proti majetku dle § 8 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích. Jeho přestupkové jednání bylo dle krajského soudu ve spisu jednoznačně zadokumentováno, námitku neúmyslnosti jednání dostatečně vypořádaly již správní orgány jako nepřímý úmysl, neboť žalobce věděl, že svým jednáním může porušit zákonem chráněný zájem.

[3] Pokud žalobce potřeboval přístup k elektroměru a přípojce vody přes pozemek vlastníka a domníval se, že jednání s ním není možné, pak se jej měl dle krajského soudu domáhat soudní cestou, popř. i návrhem na vydání předběžného opatření, či umístit elektrický rozvaděč na hranici pozemku. Ani údajný slib předchozího majitele, že vše zařídí před prodejem pozemku, nic nemění na tom, že žalobce po dobu tří let situaci neřešil zákonem předvídaným způsobem, tudíž nebyly naplněny podmínky pro využití práva svépomoci dle § 14 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „občanský zákoník“). Ve vztahu k výpovědi pana Ing. M. V., který dle žalobce nepečoval o majetek předchozího vlastníka s péčí řádného hospodáře, krajský soud uvedl, že žalobce danou výpověď pouze bezdůvodně zlehčil, aniž by specifikoval, proč by tomu tak mělo být. Dle krajského soudu ze správního spisu vyplývá, že žalobci žádné vlastnické právo k předmětnému pozemku nenáleží. Ohledně žalobcem odkazovaných soudních rozhodnutí, znaleckého posudku či dokumentaci Policie ČR týkající se znepříjemňování pobytu žalobce v jeho domě ze strany vlastníka předmětného pozemku, krajský soud vyložil, že na řízení o přestupku nemohla mít žádný vliv, neboť se netýkala předmětu řízení, přičemž žalobce měl možnost se proti nim právními prostředky bránit,

pokračování

neoprávněné vstupování na cizí pozemek nelze považovat za přípustné řešení; žalovaný se přitom se všemi důkazy vypořádal. Totéž krajský soud vyvodil i ve vztahu k tvrzenému porušení povinnosti vlastníka předmětného pozemku coby podílového spoluvlastníka nabídnout podíl ke koupi nejprve druhému spoluvlastníkovi, vč. jeho postupu v civilním řízení, neboť tato otázka náleží plně do civilního řízení, či ve vztahu k tvrzenému bránění v užívání majetku žalobce a jeho ženy zazdění kolny, k čemuž vlastník předmětného pozemku přikročil až po vyzvání žalobce k vyklizení kolny. Odkazovaná ustanovení občanského zákoníku pak dle krajského soudu nepředstavují titul pro popsání přestupkové jednání žalobce, neboť v situaci, kdy žalobce neměl souhlas souseda ke vstupu na jeho pozemek, měl se zdržet nevyžádaných vstupů, kterých se dopouštěl opakovaně a dlouhodobě. Tvrzené rozdíly ve výpovědích žalovaný dle zjištění krajského soudu skrze důkazy dostatečně objasnil, a to vč. vlastnické otázky. Krajský soud nepřisvědčil ani námitce pochybení v protokolaci ústního jednání, neboť nebylo prokázáno, že by úřední osoba jednala s vlastníkem předmětného pozemku mimo jednací místnost, žalobce přitom mohl za účelem položení doplňujících otázek vlastníkovvi požádat o konání dalšího ústního jednání; žalobce však nenavrhł výslech svědka ani v probíhající řízení před krajským soudem. Krajský soud nepřisvědčil myšlence, že by byl přístup žalovaného subjektivní či nekritický, a přiklonil se k závěru, že se žalobce dopustil přestupku, ze kterého byl uznán vinným, přičemž naplnění jeho skutkové podstaty bylo řádně prokázáno.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uplatňuje kasační námitky dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel předně vytýká krajskému soudu, že nesprávně posoudil jeho vlastnické právo a prakticky se jím nezabýval. V předmětné situaci druhý podílový vlastník domu č. p. X v T., pan F. Z., zamezil stěžovateli v přístupu do kolny nacházející se na pozemku p. č. X, kterou do té doby dlouhodobě (již od šedesátých let minulého století) používali všichni majitelé domu č. p. X jako jeho příslušenství. Stěžovateli proto dle jeho názoru nezbylo než využít práva svépomoci, jelikož neoprávněný zásah do jeho práva hrozil bezprostředně, a stěžovatel tak byl oprávněn přiměřenými prostředky hájit svůj majetek. Stěžovatel se přitom bez zbytečného odkladu a opakovaně obracel na příslušný orgán veřejné moci, tj. na policii, avšak ta nijak nezasáhla. Správním orgánům činným v projednávané věci přitom stěžovatel navrhoval, aby si v této souvislosti vyžádaly dokumenty orgánů činných v trestním řízení, avšak ty se jeho návrhem vůbec nezabývaly. V návaznosti na tento přístup správních orgánů a policie pak pan F. Z. stěžovatelův vstup do kolny zazdil. K tomu stěžovatel zdůrazňuje, že pan F. Z. se stal výlučným vlastníkem pouze pozemku p. č. X, nikoli kůlny na něm stojící, což potvrdil i svědek pan Ing. M. V. sdělením o předmětu kupní smlouvy mezi firmou REPROGEN, a. s., a panem F. Z., v níž kůlna na topivo nefigurovala. Stěžovatel se pokoušel své vlastnické právo hájit i žalobou, avšak v mezidobí pan F. Z. své nemovitosti na této adrese prodal, tudíž stěžovateli nezbylo, než vzít žalobu zpět. Závěrem stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu spočívající v tom, že soud v odůvodnění pouze mechanicky opsal provedené důkazy (obdobně jako to udělal již správní orgán druhého stupně), důkazy vzájemně nevyhodnotil a přejal jen ty okolnosti, které svědčí v neprospěch stěžovatele, čímž porušil zásadu v pochybnostech ve prospěch obviněného. Dle stěžovatele krajský soud nezjistil stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nerozhodoval tak, aby při rozhodování skutkově obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

[5] **Žalovaný** ke kasační stížnosti uvádí, že jeho rozhodnutí vychází z veškerých podkladů a důkazů obsažených ve spisové dokumentaci, v odůvodnění se jimi pečlivě zabýval a vyhodnotil je jednotlivě i ve vzájemné souvislosti; velmi podrobně zkoumal též všechny listiny týkající se vlastnictví dané nemovitosti. Dle žalovaného zjistil správní orgán prvního stupně skutkový stav dostatečně pro to, aby mohl rozhodnout o přestupku, a proto žalovaný jeho rozhodnutí potvrdil. Protiprávní jednání stěžovatele bylo jednoznačně prokázáno, o skutkovém stavu nejsou důvodné pochybnosti, a proto nemohla být použita zásada *in dubio pro reo*. Žalovaný se taktéž řádně zabýval všemi odvolacími námitkami stěžovatele.

[6] Stěžovatel v **replíce** zdůraznil, že své nezadatelné vlastnické právo užívat nemovitý majetek brání prostředky, které mu právní řád poskytuje. Dle jeho názoru žalovaný nepochopil podstatu sporu; posouzení sousedského sporu celou dobu probíhá toliko z pohledu jedné strany. Z videozáznamů bylo sice zjištěno, že stěžovatel vstupoval na pozemek ve vlastnictví pana F. Z., avšak činil tak pouze za účelem užívání kolny, která byla jakožto příslušenství domu č. p. X užívána oběma podílovými spoluvlastníky, stejně jako tomu bylo i u jejich právních předchůdců po řadu let. Dle stěžovatele šlo o spor dvou spoluvlastníků o to, jak užívat společný majetek, ale správní orgány upřednostnily právo pouze jednoho z nich. Žalovaný dle stěžovatele nevysvětlil, proč je možné zlikvidovat vlastnické právo jednoho podílového spoluvlastníka zazděním dveří kolny a ještě mu upřít právo se proti tomuto postupu bránit. Stěžovatel popírá názor žalovaného, dle něhož se tento zabýval všemi předloženými a navrženými důkazy, neboť důkazy navržené stěžovatelem žalovaný neprovedl (např. listiny policie vypořádávající oznámení na konání pana F. Z.), a vymezuje se i proti doporučení se se sousedem domluvit, jelikož soused zbaběle utekl i z jednání správního orgánu, kdy mohl stěžovatel jednoduchými otázkami prokázat jeho protiprávní jednání.

[7] **Nejvyšší správní soud** se nejprve zabýval formálními náležitostmi kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] S ohledem na skutečnost, že se jedná o věc, kterou před krajským soudem rozhodoval samosoudce, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle tohoto ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[9] Výklad zákonného pojmu „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. Podle citovaného usnesení je tedy kasační stížnost přijatelná v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

pokračování

[10] V nyní posuzované věci Nejvyšší správní soud shledal, že daná právní otázka nebyla doposud plně řešena judikaturou zdejšího soudu, a zároveň došlo k pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele, tudíž byla naplněna podmínka přesahu vlastních zájmů stěžovatele a kasační stížnost je přijatelná.

[11] Kasační stížnost je důvodná.

[12] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil též důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud proto nejprve posoudil tuto námitku. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí totiž představuje takovou vadu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí krajského soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost přitom není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl krajský soud rozhodnout, resp., jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24). Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku v tom, že krajský soud v odůvodnění pouze mechanicky opsal provedené důkazy, vzájemně je nevyhodnotil a nezjistil skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[13] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel tvrdí svůj vlastnický podíl na kolně jakožto příslušenství domu č. p. X, případně vlastnické právo vzniklé vydržením části kolny jejím dlouholetým užíváním v domnění, že byla stěžovateli a jeho manželce darována spolu s podílem na domu č. p. X, a s tím spojené užívací právo k ní. Společnost Reprogen a. s. společně s panem F. Z., který od ní pozemek parc. č. X odkoupil, tvrdila, že se kolna stala součástí pozemku, náležela tedy v rozhodné době panu F. Z. a stěžovatel na pozemek vstupoval neoprávněně. Správní orgán prvního stupně k otázce vlastnictví uvedl, že vlastnictví předmětného pozemku bylo bez pochybností prokázáno dle zápisu v katastru nemovitostí a že stěžovatel byl obeznámen jak s prodejem pozemku panu F. Z., tak s tím, že ani posledně uvedený, ani jeho právní předchůdce - společnost Reprogen a. s., neuznávali jeho nárok na užívání kolny, přičemž stěžovatel v této souvislosti neučinil žádné právní kroky. Odvolací správní orgán tyto úvahy doplnil a výslovně formuloval, že nerozporuje vlastnictví domu č. p. X či předmětné kolny, ale řeší pouze vstup stěžovatele na pozemek parc. č. X. Krajský soud pak otázku vlastnictví předmětné kolny a případného práva na její užívání zcela pominul a svoji argumentaci odvinul čistě z prokázaného vlastnictví k pozemku panem F. Z.

[14] Podle § 8 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že úmyslně neoprávněně užívá cizí majetek. Pro závěr o naplnění objektivní stránky přestupku přitom nestačí zjištění, že se jedná o cizí věc (pozemek), ale i to, že obviněný (zde stěžovatel) jedná neoprávněně, tedy nemá žádný právní titul ke svému jednání (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2022, č. j. 6 As 257/2020-31). Toto zjištění musí správní orgán učinit ex offio, na základě vyšetřovací zásady.

[15] Správní orgány a následně ani krajský soud se v řešeném případě nezabývaly otázkou, zda je kůlna příslušenstvím domu č. p. X a zda má stěžovatel oprávnění ji užívat, ať už prostřednictvím možného vydržení služebnosti stezky ke kůlně jejím dlouhodobým faktickým užíváním, nebo jím zmiňovanou svépomocí, kdy se opakovaně obracel na orgány veřejné moci (konkrétně policie, následně i soudní cestou), aby mu nebylo zabraňováno ve vstupu do jeho nemovitosti, avšak neúspěšně, či jiným zákonem předvídaným způsobem. Správní orgány i krajský soud pominuly veškeré související a opakované námitky stěžovatele a držely se čistě v lince skutečnosti, že pozemek parc. č. X je ve vlastnictví pana F. Z., z čehož automaticky vyvodily, že stěžovatel nemá právo na něj bez souhlasu bez dalšího vstupovat. Vlastnictví kolny a užívací titul k ní přístupné cestě na pozemku však od sebe nelze zcela oddělit. V případě, že by vstup stěžovatele na pozemek pana F. Z. ve výsledku nebyl vyhodnocen jako neoprávněný, byla by tím rovněž vyloučena protiprávnost jeho konání a nemohlo by se jednat o přestupek.

[16] Nelze pominout skutečnost, že společnost Reprogen a. s. i vlastník pozemku v rozhodné době, pan F. Z. (v řešeném případě též oznamovatel přestupku), věděli, že kolna byla po dlouhá léta využívána oběma spoluvlastníky domu č. p. X, společnost Reprogen a. s. jako prodávající byla současně právním zástupcem stěžovatele vyzvána, aby při převodu vlastnického práva k předmětnému pozemku zřídila věcné břemeno tak, aby stěžovatel mohl vstupovat do své části kolny. Jak společnost Reprogen a. s., tak podílový spoluvlastník pan F. Z., však tyto skutečnosti na první pohled úmyslně ignorovali, kdy ani stěžovateli neoznámili, že již k prodeji pozemku došlo (jak vyplývá z časových údajů v korespondenci mezi zástupcem společnosti panem Ing. M. V. a právním zástupcem stěžovatele obsažené ve správním spisu). Kolna přitom ani nebyla předmětem kupní smlouvy.

[17] Ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zakotvuje povinnost správního orgánu zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Podle § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu platí, že v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Obecně tedy nepochybně platí, že v řízení, v němž správní orgány rozhodují o vině za přestupek a uložení trestu za přestupek, správní orgán tíží vyšetřovací povinnost. Během celého správního řízení však nebylo postaveno zcela najisto, komu náleží vlastnické právo k předmětné kolně (resp. její části), zejména se však správní orgány nezabývaly tím, zda stěžovateli odvozeně (od vlastnictví ke kolně) nesvědčilo právo užívání k ní přístupového pozemku na základě svépomoci dle § 14 občanského zákoníku, popř. z titulu vydržení (§ 1089 a násl. občanského zákoníku). Teprve po zodpovězení těchto otázek mohl správní orgán rozhodovat o vině stěžovatele, resp. posuzovat, zda jednání stěžovatele vykazuje materiální znaky přestupku. Rozhodnutí žalovaného je v tomto směru nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť skutkový stav nebyl zjištěn dostatečně spolehlivě. Setrval-li krajský soud na závěrech žalovaného, trpí vadou nepřezkoumatelnosti rovněž napadený rozsudek.

[18] Nejvyšší správní soud konstatuje, že bylo na místě pro výše uvedené deficity stran spolehlivého zjištění skutkového stavu rozhodnutí žalovaného v řízení o žalobě zrušit;

pokračování

vzhledem k tomu, že tak krajský soud neučinil, současně s napadeným rozsudkem proto kasační soud zrušil rovněž rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 2 s. ř. s.); v něm je žalovaný vázán názorem výše vysloveným.

[19] Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který ve věci rozhodl, proto je povinen rozhodnout rovněž o celkových nákladech soudního řízení. O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. dle konečného úspěchu ve věci.

[20] V řízení před krajským soudem byl stěžovatel zastoupen advokátem. Náhrada nákladů spočívá v nákladech zastoupení a v úhradě soudního poplatku za žalobu. Tyto náklady spočívají v odměně zástupci stěžovatele v souladu s vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátní tarif za dva úkony právní služby [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu; tj. převzetí zastoupení a podání žaloby], tj. 6200 Kč, a dále 2 x 300 Kč paušální náhradu hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. celkem 6800 Kč. K této částce náleží zaplacené soudní poplatky ve výši 4000 Kč. Náhrada nákladů řízení před krajským soudem činí celkem 10 800 Kč.

[21] V řízení před Nejvyšším správním soudem se přiznává stěžovateli náhrada nákladů řízení spočívající v nákladech právního zastoupení sestávající z odměny za jeden úkon právní služby, tj. podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], a náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 3400 Kč; k této částce náleží zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč; náhrada nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem tak činí 8400 Kč.

[22] Žalovaný je proto povinen uhradit stěžovateli náhradu nákladů soudních řízení ve výši 19 200 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta JUDr. Vladimíra Peška, se sídlem Šustova 902/II, Třeboň.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2022

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu